МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

ТЕМНИЙ СВІТ. РІВНОВАГА

Харків
«ФОЛІО»
2017

Розділ десятий

ЖЕРТВИ

По дорозі на заняття я раз у раз оглядалася — чи не наздожене мене їздець на сеґвеї. Дарма. Замість сеґвея виявилася машина «швидкої допомоги» — блимаючи й гудучи, вона об'їхала пробку по пішохідній доріжці й покотила до Головної будівлі.

— Знову вона, — з відразою сказала веснянкувата дівчина за два кроки від мене.

— Хто? — запитала її подруга.

— Та є там одна гадюка... Приїжджає на пари на «швидкій». Щоб у пробках не стояти.

— Та ти що?

— Точно. Просто башляє і їде під сиреною.

Вони пішли вперед, лаючись і обурюючись уголос, і я подумки була цілком згодна з їхнім обуренням. Я й раніше чула про людей, які наймають «швидку» для швидких поїздок по місту. Це було, на мою думку, за межею добра й зла.

Настрій у мене був не те щоб депресивний, але добряче меланхолійний. Я думала про маму: «Не надійся, вампіри на таких, як ми, не западають». Ну звідки в неї це сміття в голові? Наче ж доросла жінка...

І ще більше я думала про батька. Уперше в житті мені спало на думку, що історія з таємничою появою амулета в мене на шиї могла не бути вигадкою. Якщо вірити Лізі, то всі працівники Доставки були відзначені Темним Світом — за тих чи тих обставин. А я, виходить, пірнула з автобуса — просто в річку... Крижана вода, п'ятиметрова глибина, вири й підводні

корчі-топляки. І ще «бики» старого моста, в один з них я не вписалася буквально дивом. Мені вісім років, я майже не вмію плавати, але чомусь вибираюся з води біля самого моста — попри дику течію. Це що, нормально?

Я повинна була в той день померти, проте вижила. Чому? Або, якщо правильно ставити питання, навіщо?

І, звісно, я думала про Сема. Він мені весь час потрапляв на очі — я бачила його лице в кожному стрічному. Здригалася, мороз біг по спині, вдивлялась — і облом. І ще. І ще. Простіше було просто заплющити очі й уявити, що Сем поруч.

Дві пари я просиділа, мов у тумані. В обід пішла в їдальню, сподіваючись зустріти там Сема, і тут мене наздогнав дзвінок від Лізи:

— Давай до Головної будівлі швидко.

— У мене починається пара через...

— Ти глуха?! Я кажу, біжи до Головної будівлі, щоб ти там була просто зараз!

Я зумисне повільно розламала свій пряник. Ні, я не рабиня, не солдат в армії, я не підписувала ніякого контракту. Мені не можна так просто сказати — «біжи», я не побіжу, як собачка. Не треба мене обманювати, красти в мене амулети, маніпулювати, «випробовувати» — я вільна людина і в службу Доставки не напрошувалася...

Мої руки самі по собі кришили пряник на серветку. Що там сталося? Знову Тінь?

* * *

Коло прохідної Головної будівлі стояла «швидка допомога». Я протислася крізь юрбу, хоч зазвичай цього не роблю. Я ніколи не витріщаюся на нещасні випадки і їхні наслідки: якщо не можу допомогти, просто йду геть. Але зараз я була не ґавою: я була при виконанні обов'язків, хоч боюсь уявити, який вигляд це мало збоку.

На ношах лежала дівчина. Блондинка, з волоссям до плечей, дуже бліда. Я стисла в долоні свій амулет, уже приблизно

знаючи, що побачу: знак Тіні на скроні, кров на губах, можливо, очі із закоченими зіницями...

Я помилилася. Ця дівчина була не схожа на інших жертв.

Її голова була як кокон. Як муха, сповита павуком. Лице майже повністю ховалося під білястими нитками: вони вилися навколо її голови, впивалися в шкіру, щільно прилягали одна до одної. Я відчула, як шлунок підступає до горла.

Чиясь рука лягла мені на плече. Я обернулася; поруч стояв Піпл, дуже похмурий. Його ніздрі нервово тремтіли:

— Що ти бачиш?

— Не розумію, — зізналася я. — Вона вся така...

— Її не піратять, — жорстко сказав він. — Її просто вбивають. Інший процес, сам не можу зрозуміти.

Водій «швидкої» відчинив задні дверцята, в цю мить коло тротуару з вищанням зупинилася машина, неосяжних розмірів блискучий чорний «Лексус». Відчинились пасажирські дверцята, вискочив чоловік у костюмі — краватка з'їхала набік, м'ясисте лице матово-біле — і рвонув до «швидкої».

— Пропусти! — він грубо розштовхував людей зі свого шляху. — Відійди!

Так само безцеремонно він відіпхнув лікаря. Кинувся до дівчини на ношах:

— Машенько! Доцю! Я тут, подивись... Тато прийшов!

І, як божевільний, почав термосити її за плече.

Лікар обурився:

— Перестаньте її трясти! Ви що, з глузду з'їхали?! Сідайте в машину, ми повеземо її в чергову...

Чоловік у костюмі схопив водія за комір:

— Повезеш, куди я скажу! Ясно, сука?!

Він іще щось кричав, з рота йому виривалися крапельки слини й падали лікареві на лице. Той мовчав, тільки ледь помітно морщився. Я була вражена його витримкою — хоч кому, як не лікареві «швидкої», мати залізні нерви...

— Подивися на нього, — сухо велів Піпл.

Внутрішньо ціпеніючи, я намацала свій амулет і знову стисла його в долоні. І ледь не закричала на все горло.

Чоловік у костюмі мав страшний вигляд. Його лице було вкрите шаром крові, частково зсілої, частково свіжої. На скро-

ні огидним шкірястим наростом сиділа та сама, вже знайома мені печатка — знак Тіні.

Фігура лікаря була сіра, наче наповнена зсередини сигаретним димом. Над його головою танцювали іскри люті. Чоловік у костюмі нападався на нього й кричав:

— Я тебе згною! Я тебе посаджу! Ти в мене кишки свої виплюнеш!

Я озирнулась, не випускаючи амулета з руки. Обличчя навколо розпливалися перед очима — хтось зловтішався, хтось співчував, але Тіні серед них не було...

У голові мені закрутилося.

— Вона зранку вже була хвора, — сказали за два кроки від мене за спиною. — Сама не своя. І ще ці долари...

Я обернулася. Поруч стояла Лера — от кого я найменше прагнула зараз бачити.

— Долари? — механічно перепитала я. — Ти знаєш, що з нею сталося?

— Хочеш поговорити про чуже горе? — Лера прижмурилася.

Я згадала залізну витримку лікаря зі «швидкої» і теж стрималася:

— Я хочу їй допомогти.

— Ти лікар? Покажи диплом!

Я знову стрималась, але питати більше не стала. Якщо знає Лера, то мають бути ще свідки: однокурсники, друзі, сусіди.

— За минулі два дні вона двічі міняла парфуми, — замислено сказав Піпл, дивлячись услід Лері, коли та пішла.

— Ти про що?

— Вона відчуває в тобі суперницю. Боїться втратити свого хлопця, а як його втримати, не знає.

— Не потрібен мені її хлопець, навіть з доплатою... І знаєш що? Домовимося, що ти не будеш доповідати про все, що винюхав. Хто міняв парфуми, у кого який день циклу...

Ноші вже поставили в машину. Чоловік у костюмі надривно кричав у телефон:

— Зараз! У цю ж секунду! Це моя дочка, ясно? Який, к чорту, діагноз, я не знаю, вона непритомна!

ONE DOLLAR
WASHINGTON

Так само горлаючи, він заліз у машину «швидкої», і вона одразу ж рушила. Я зробила кілька кроків за машиною:

— Ми що, їх відпускаємо?!

— Знайдемо, — Піпл був незвично пригнічений. — Знайти їх у лікарні не проблема... Проблема — знайти Тінь. Вона, судячи з усього, непроста...

Юрба почала розсмоктуватися: заняття вже йшли. Піпл стис мій лікоть: на лаві коло входу сиділа дівчина й ридала, не напоказ, а тихенько, вдаючи, що пише есемес на телефоні.

— Подивись, у що вона взута, — сказав Піпл.

На ногах у дівчини були кросівки — на вигляд дуже недешеві, але загалом цілком звичайні.

— І що?

— Це кросівки жертви. Отже, вони подруги або близькі знайомі. Давай, може, це наш єдиний шанс...

— Чому не ти?

— З тобою вона легше піде на контакт! Ну, давай, час дорогий...

Не можу сказати, що мені легко заговорювати з незнайомими людьми, особливо коли вони плачуть. Але вибору не було. Я зітхнула — і пішла до дівчини в кросівках.

* * *

Марія Хлєбнікова, дев'ятнадцять років, ніколи не хворіла. Займалася спортом, не пропускала фізкультури. За кілька годин до своєї термінової госпіталізації вона приїхала на заняття, за злою іронією долі, на «швидкій». Оминаючи ранкові пробки.

У коридорі навчального корпусу Маша вийняла з сумки кросівки, взяті на фізкультуру, і віддала однокурсниці Ірі, тій самій, що плакала зараз на лаві.

— Мене запросили ввечері в клуб, я взула нові туфлі... А вони виявилися «іспанськими черевиками». Хоч знімай і йди босоніж... Маша побачила й дала мені свої кросівки, у нас однаковий розмір...

— Щедра.